

DDMÁČEK

ZDARMA

Číslo 126 Ročník XII.

www.ddmtrebic.cz

duben 2024

Elektronickou verzi DDMáčku najdete na www.ddmtrebic.cz/casopis-ddmacek

Z NAŠICH AKCÍ: ZAUJALY VÁS VÝROBKY Z PEDIGU? PŘIJĎTE SI JE TAKÉ
VYTVOŘIT 12. DUBNA

NEPŘEHLÉDNĚTE

ČARODĚJNICKÁ PŘÍPRAVKA
pro všechny čaroděje a čarodějky, malé i velké

26. 4. 2024 od 15 do 17 hodin

ZVÍŘECÍ PŘÁTELÉ

Rubriku Zvířecí přátelé pro vás připravuje **Zookoutek DDM Třebíč**. Pro objednání komentovaných prohlídek nebo programů pro školy volejte na 602 276 962. Můžete nás také sledovat na facebooku: <https://www.facebook.com/ZookoutekDDMTrebic/>

Představujeme se

I dnes pokračujeme v představování našich chovanců.

Křeček syrský Bacon „Beky“

Beky jsme získali od paní chovatelky z chovatelské stanice. Pochází z importu (dovozu) až z Holandska. Před příchodem k nám stihla jeden velmi početný vrh, a proto k nám přišla na zasloužený důchod. Miluje různé pamlsky, oříšky, ovoce i zeleninu. Je velice hodná a zvědavá, velice aktivní, a to i v náručí, proto se prozatím nehodí na mazlení pro příliš malé děti. U starších dětí vydrží jen chvilinku za chutný pamlsek. Z ruky si však vezme i obyčejné krmění, které si hned rychle nasouká do lícni torby. Velmi ráda prozkoumává celý Zookoutek a také prolézačky, které jí děti v kroužku vyrábějí.

Křeček syrský Ritual

Ritual je velice mazlivá slečna, která se k nám dostala ze stejné chovatelské stanice jako Beky. Pokud je v Zookoutku návštěva, Ritual ráda vstane i ve dne, jen aby ji někdo vzal do náruče a mohla se mazlit. Často dá mazlení přednost před plnou miskou i pamlsky. Lze ji půjčovat i velmi malým dětem, protože je velice klidná. I přes svou velkou mohutnost a velikost má neuvěřitelně jemnou a klidnou povahu a také heboučkový kožíšek. Z dobrot miluje banán a jablko, ale nepohrdne ani jiným ovocem, zeleninou či oříšky a pamlsky.

Činčily Dáša a Lentilka

Činčila Dáša (šedá) i činčila Lentilka (černá) jsou velice oblíbené u návštěvníků Zookoutku pro jejich krásný heboučkový kožíšek. Činčily však obecně nemají příliš rády mazlení a pro pohlázení si samy většinou nepřijdou (pokud zrovna nadržíte chutný pamlsek). Pokud nemají náladu, zalezou si do domečku a nikdo je nepřesvědčí, aby vylezly ven. Když však mají dobrou náladu, chodí si brát dobroty z rukou a motají se pod nohama. Obě činčily jsou zvyklé běhat na volno po Zookoutku, než se nakrmí jiná zvířátka. Dáša nejraději běhá s králíčkem Coffeem, okusuje boty nebo chodí koukat na terária s plazy. Lentilka se naopak nejraději dívá na papoušky, kterými je vždy velmi fascinována. Pokud se „procházky“ obě dost nabaží, lze je snadno dostat do klíčky na zavolání. Činčily nikdy nemají dostávat čerstvé ovoce a zeleninu, zato mají mít neustálý přístup k senu a jako mlsku dostávají i sušené ovoce, zeleninu a bylinky. Lentilka je mladá, Dáša je již starší babička.

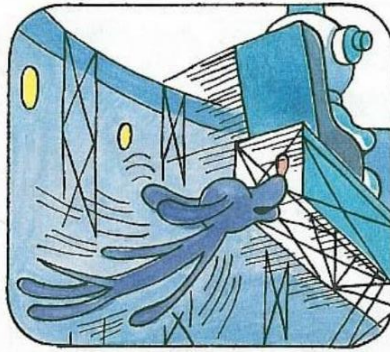

Kdyby vám někdo řekl, že pejskové jsou jen na hlídání a na štěkání, nevěřte mu.

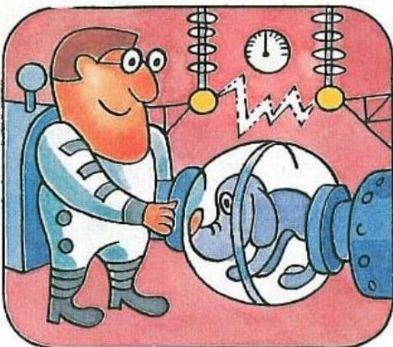
Možná, že byli. Ale v jednadvacátém století se mohou stát i astronauty.

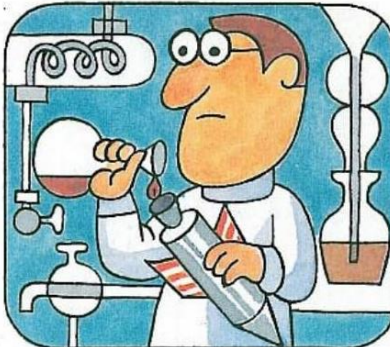
Prozatím já, Cvoček, a můj pan profesor cvičíme, ale brzy se vydáme do vesmíru.

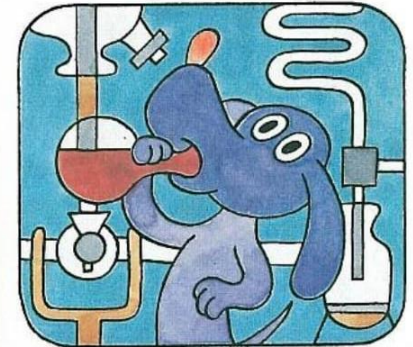
Trénink v kosmonautické tělocvičně má vliv na celkový tělesný růst.

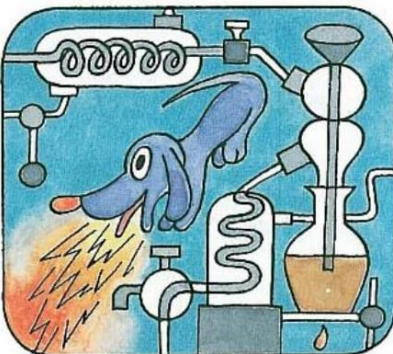
Ale můj pan profesor si myslí, že malí pejskové jsou hezčí.

Musím vám prozradit, že jsme vynalezli nejúčinnější pohonnou kapalinu.

Ale dřív, než ji nalejeme do meziplanetární rakety, měla by se vyzkoušet.

Stačí polknout kapku a vida, jak se pokus daří.

Vždyť se tolik nestalo. Kapalina je zkrátka pro pejsky moc silná.

Raději pojďme pracovat na plánu naší nádherné supermoderní rakety.

MLADÝ SPISOVATEL

VLÁDCE

Anna Kochová, 14 let, povídka získala Čestné uznání ve II. kategorii 6. ročníku soutěže

Vládce žil podle rutiny. Velice jednoduchý a prostý život, jaký jen šéf mafie může mít. Žil v pohodlí a nic mu nechybělo — byl obklopen podřízenými a vláda mu ležela u nohou, každý den se mohl do syta najíst a napít, měl v mafii vždy poslední slovo. O životě jako má on, snili lidé z celého císařství. Všichni by chtěli žít jako on. Všichni by chtěli mít tolik jídla jako on. Všichni by chtěli mít jeho krásu. Všichni by chtěli mít jeho veselou povahu a osobnost. Všichni by chtěli být jím. Většina lidí by chtěla být jako on, ale ta stejná většina obyvatel ho odsuzuje. Nenávidí jej. Chtěli by jej vidět křičet v agóniích a jeho sípání o pomoc by byla ta nejhezčí hudba pro jejich uši. Jeho utrápený výraz, třesoucí se tělo poseté nespočet ranami a slzy stékající po jeho vysušených rtech by pro ty stejné lidi byla ta nejlepší komedie. Ale i tak, v hloubi duše, touží po jeho komfortu. Touží po jeho životě, aniž by věděli, že ten život patří muži, jehož tolik nenávidí.

Vládce všichni obdivují, do posledního vojáka. Je pro nás důležitější než matka, důležitější než otec, důležitější než přátelé. Pro Vládce žijeme, dýcháme, bojujeme. Tak se to říká. A když jsem se dostala do Rady, poznala jsem jej. Viděla jsem jej na vlastní oči, a tak blízko. Vypadal snad ještě krásněji než na všech fotografiích, co jsem viděla.

Jeho kudrny měly překrásnou barvu a vlnily se podél jeho bledého obličeje. Jeho jedno modré oko bylo hluboké jako studna a mělo barvu jako oceán, ve kterém jsem se neustále topila a prosila o pomoc. Jeho druhé oko mělo barvu zlatých cihel a jeho rty byly tmavé jako noc a téměř neustále roztažené v nicneříkajícím úsměvu. Nikdy nebylo možné odhadnout, co si myslí. Nedal na sobě znát ani náznak jakékoli emoce, pocitu, nebo reakce. Jako by toho nebyl ani schopný. Měl dokonalou kamennou tvář, masku, která by se ani za nic na světě nerozpadla a neodhalila jeho mysl, která pro nás všechny je opředena tajemstvím.

Ráda pozoruji ostatní a zkouším uhádnout, co si zrovna myslí. Často se mi to daří, a někdy jako kdybych opravdu uměla číst myšlenky. Ale u něj se bojím i hádat, protože ať bych řekla cokoli, stejně bych od odpovědi byla na míle daleko.

Vládce také často tráví čas sezením v jeho pokoji, s jeho bledou šíjí skloněnou jako labuť nad knihou z jeho objemné knihovny. Tvář si podpírá dlaní a své černé nehty silně zarývá do tváře. V tu chvíli má zvláštní výraz. Sice pořád nedokážu uhodnout jeho myšlenky, ale jeho výraz nepůsobí jako kamenná maska. Působí až... lidsky.

A dnes ho vidím zase. Ale jinak než posazeného ve vyřezávané židli u dlouhého mahagonového stolu ve sněmu. Ten stůl... vždy mi připadal jako posvátné místo, nejen proto, že mahagon je tady v Nocteyi tak vzácný, protože ho dováží až z Lidské říše. Protože jsem měla to privilegium u něj sedět s dalšími jedenácti členy Rady spolu s Vládce. Připadala jsem si, že mám ve světě, a tam, kde to nazývám domovem, nějaké místo. Proto těch několik hodin, co jsem byla v práci, byly ty nejcennější hodiny mého krátkého života.

A proto bych na svém životě nic neměnila. Ani nejsem našťvaná, že dnes zemřu. A také, proč bych měla? Ničeho nelituji. I když bych měla být smutná a našťvaná. Není tu nic, co by mě tížilo u srdce. To je to, co po mně chtějí, abych si myslela. A možná je tu jedna věc, které lituju. Že jsem Vládce nestihla zabít.

Ale možná, opravdu jen možná, je dobrá věc, že na tomhle prohnilem světě bude žít déle než já. A budu se mu z pekelných hlubin smát, až toho mizeru nazývaného pánem chytí a budou ho mučit, dokud nebude prosit o smrt.

Jak jsem seděla mezi ostatními členy Rady, zápěstí svázaná řetězem, který se mi bolestivě zarýval do kostí, oblečená v rudém taláru se znakem mafie na hrudi, dívala jsem se přímo na něj. Dívala jsem se do jeho odporných očí a on můj nenávislný pohled opětoval. On se ale jen ušklíbl a vrhl na mě posměvačný pohled. Pohrdal mnou a byla to tak čistá emoce, až se ve mně začala vařit všechna krev v těle a cítila jsem, jak se mi zrychlil tep. Jak se mnou opovažuje pohrdat muž? Ženy jsou v nadvládě tady v tomhle impériu a on nemá právo se povyšovat nad někým, kdo obecně stojí výš. Navíc celá Rada se skládá z žen – paradoxně, nikdy by nedovolil, aby se do Rady dostal muž. K moci se stejně dostal jen proto, že jeho jediná sestra zemřela a on je nejstarší ze svých zbylých čtyř sourozenců.

Ted' se mě chystá zabít spolu s ostatními dvanácti členkami Rady. Jako odporná zvířata v lesích. Dělá se mi z něj zle. Celé ty čtyři roky, co jsem strávila v Radě, se mi hnusil. Ne vzhledem, ale celou jeho duší a myslí to byl psychopat. Tím jsem si jistá i bez lékařských záznamů. Ani jedna z nás pořádně nevíme, proč se nás chce zbavit. Pro jeho potěšení? Nebo protože překážíme v něčem odporném a velkém? Tak či onak, dnes tady zemřeme, aniž bychom měly na výběr. Tak ráda bych to monstrum zavraždila. Dívala se, jak lapá po dechu jako ryba na suchu, jak jeho fialové sako nabírá karmínový odstín, jak se mu z tváře vytrácí všechna barva a z těla odchází život. Jenže přesně tohle ted' bude pozorovat on. Jak se naše role prohodily! Až je to k smíchu!

Všem členům Rady dovolil poslední slova, podle jeho slov „z dobré vůle“, a potom nám nožem podřízne hrdlo. Já jsem seděla až na samém konci řady. To znamená, že zemřu jako poslední. První byla na řadě Gawara. Snažila se působit silně, ale jakožto nejmladší členka, která umírá v 24 letech, vypadala oprávněně vyděšeně a její vysoký hlas se jí třásl, jak vyslovovala svá poslední slova. Ani jsem je nepochytila. Jen si pamatuju, že zněla, jako kdyby se měla za chvíli sesypat. A já se jí nedivila. Pak už jsem jen viděla, jak Vládce kývl hlavou a bez jediného slova jí jediným pohybem podřízl hrdlo jako divokému zvířeti. Její drobné tělo se téměř ihned svalilo na zem a začala se kolem ní tvořit krvavá louže.

Hned za ní byla Rueblade, vždy působila otažitě a moc nemluvila. Ale když už otevřela ústa, vždy navrhovala způsoby, jak se vyhnout násilí. Pevným hlasem vyslovila asi tři slova, a pak jen následovala tupá rána o dřevěné parkety. Pak svá poslední slova vyslovila i Zaya. Nosila ty nejzvláštnější účesy a střídala barvy vlasů jako ponožky a jen tak tak se držela dresscodu. I ostatní členky Rady postupně odříkávaly svá poslední slova a poté se svalily na zem pod tíhou smrti.

Nakonec Vládce přistoupil ke mně. Znovu se mi podíval do očí. Tentokrát se na mě díval s ještě větší pohrdavostí než předtím. Jako kdybych byla jen pytel odpadu, který nabízel své bohyni. „Poslední slova?“ zeptal se s potěšeným tónem. Důvod jeho potěšení jsem mohla jenom hádat. Možná proto, že se bude moci vrátit k těm jeho zatuchlým a shnilým knížkám, možná proto, že se mě konečně zbaví. Celou tu dobu se mi jen vysmíval. Pro něj byla má smrt jen zábava a všem ostatním členkám se vysmíval v jejich posledních chvílích. Nikdy jsem neměla tak obrovskou chuť někoho zmlátit.

„Být popraven mnou je ta největší slabost, ty ubožáku,“ křičel jeho obličej. A poprvé, poprvé za ty čtyři roky, jsem mohla přesně a s jistotou říct jeho myšlenky. Jeho kamenná a nedobytná maska praskla a odhalila monstrum schovávající se pod ní. Jeho tvář byla plná psychopatické a nevázané žízni po krvi a krutosti. Neměla ani známku jakéhosi slitování. Kdepak, on si to neskrývaně užíval. Jako nějakou hru. Proto jsem jen zaklonila hlavu, podívala se mu do tváře a pevným, jistým hlasem má poslední slova opustila moje hrdlo. „Škoda, že jsem tě nestihla zabít, když jsem měla tu příležitost, ty ubožáku. Uvidíme se v pekle, Arseniji Nikolaeve.“

CO MOŽNÁ NEVÍTE

Havajská abeceda má jen
13 písmen.

Pyramidy v Gíze stavělo
osmdesát let skoro
30 000 dělníků. Dodnes
nevíme, jak to bez
dnešních technologií
dokázali.

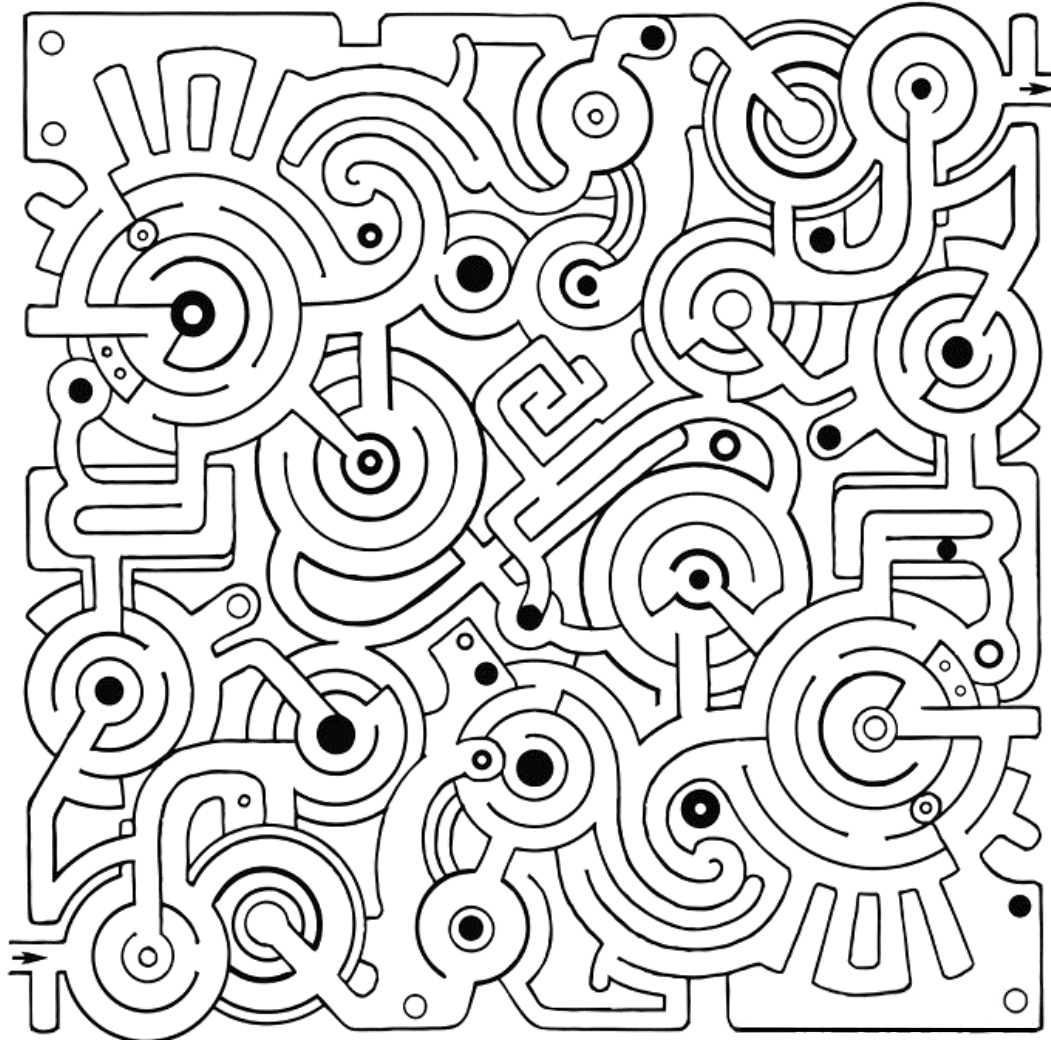
HAWAIIAN LANGUAGE ALPHABET			
A	Ā	H (hē)	N (nū)
E	Ē	K (kē)	P (pī)
I	Ī	L (lā)	W (wē)
O	Ō	M (mū)	‘ (‘okina)
U	Ū		

Šroubovák byl vynalezen
dříve než šroub.

Nejnebezpečnější
zaměstnání je rybář.

https://www.khon2.com/wp-content/uploads/sites/8/2022/08/ALOHA-AUTHENTIC-ALELO-PLACE-W-PKG_frame_6143.jpg?w=1280; https://1gr.cz/fotky/dnes/11/071/c460/BRM3c2d8a_rybar.jpg; https://www.fischer.cz/getmedia/22828bed-371a-4334-84ba-722d641dacf6/pyramidy-v-gize-2_1200x0.jpg.aspx?maxsize=1200&resizemode=force; https://avsuwzjjuo.cloudimg.io/v7/_cs_/2022/10/634fde513ae93/WIHA.43708.jpg?w=400&org_if_sml=1

DUBEN 2024

Astronomické okénko pro Vás připravuje Hvězdárna a planetárium Třebíč. Naši činnost můžete sledovat na ddmtrebic.cz/hvezdarna, planetariumtrebic.cz, facebook.com/planetariumtrebic a instagram.com/planetariumtrebic.

Duben, stejně jako březen, bude na planety velmi chudý. **Merkur, Venuši, Mars, Saturn a Neptun** neuvidíme vůbec. Z pozorovatelných planet zůstává na obloze pouze **Jupiter**, ale i ten už bude jen večer nízko nad západem a brzy zapadá. V dobrém dalekohledu byste ještě našli **Uran**, i ten bude zapadat velmi brzy a na konci dubna už jej na světlé obloze nenajdeme vůbec. Dobrým vodítkem pro nalezení obou zmíněných planet může být dva dny starý Měsíc, který kolem nich projde 10. 4.

Úkazy a meteorické roje:

8. 4. úplné zatmění Slunce, od nás nepozorovatelné (bude postupovat z Tichého oceánu přes Mexiko a jih a východ USA do Atlantiku)

10. 4. seskupení Měsíce, Jupiteru a Uranu (Uran pouze dalekohledem)

Kometa 12P/Pons-Brooks je již pozorovatelná menšími dalekohledy, její dohledání na obloze však vyžaduje jisté zkušenosti.

Roje:

Lyridy – od 14. 4. do 30. 4., maximum 22. 4., ZHR 18, rychlé, pozorování však bude rušit Měsíc (bude 2 dny před úplňkem)

Eta Akvaridy – od 19. 4. do 28. 5., maximum 5. 5., ZHR 50, velmi rychlé

Slunce:

1. 4. východ v 6.36 SELČ, západ v 19.32 SELČ

30. 4. východ v 5.38 SELČ, západ v 20.18 SELČ

Měsíc:

nov 8. 4., úplněk 24. 4.

OTVÍRACÍ DOBY HVĚZDÁRNY PRO VEŘEJNOST V DUBNU:

PLANETÁRIUM: Programy pro veřejnost vždy v pátek a v sobotu, podrobnosti a předprodej vstupenek najdete na webu. Vzhledem k počtu míst v planetáriu doporučujeme zakoupení vstupenek předem online.

POZOROVÁNÍ večerní oblohy: pátek + sobota: 21:00 – 22.00 h, jen za příznivého počasí.

Přejeme vám krásné dny a jasnou oblohu.

MLADÝ SPISOVATEL

ŽABKA TONIČKA A ZTRACENÝ ŽABÁKOV

David Hospůdka, 11 let, povídka získala 3. místo ve II. kategorii 6. ročníku soutěže

Tonička šla po jarních prázdninách do školy. Bylo pondělí, proto Tonička s kamarády měli zajímavý předmět člověk a jeho svět. Pan učitel Flekatý jim povídal o starém nebo také Ztraceném Žabákově. Prý před tisíci lety přišla potopa žabího světa, která zatopila celý Žabákov. Za sto let se voda z potopy vysušila, ale Žabákov se už nikdy neobjevil. Říká se, že pod pískem je Žabákov pořád, ale nikdo se o jeho nalezení nepokusil. Na stejném místě se vybudoval nový Žabákov, který je tu dodnes.

„A co ten veliký kámen na námloči? Má s tím něco společného?“ ptá se Tonička.

„Ano, to má. Je tam kvůli památce na Ztracený Žabákov,“ říká pan učitel.

Po škole si povídali o Ztraceném Žabákově všichni kamarádi Toničky. Čenda říkal, že kdyby ho vykopali, nežil by tam žádný žabák ani mlok. Zatímco Tonička tvrdila pravý opak.

Všichni se tedy shodli, že na odpověď potřebují vykopat starý Žabákov. Tak se do toho pustili. Do večera to ale nestihli, proto se domluvili na další den po škole. Sešla se tam celá třída. Kopali, kopali a kopali, až se Tonička s Čendou začali divit.

„Co to je?“ diví se Tonička.

Přišel k tomu nejchytřejší Arnošt, který řekl, že to je nějaká moderní technologie, nějaký štít! Nechápal ale to, že jestli je pod ním Ztracený Žabákov, jak mohli před tisíci lety udělat to, co není možné udělat ani teď?!

„Odstupte!“ vykřikl Arnošt a hodil na štít kámen.

Před očima všech se kámen proměnil v jakýsi asfalt a spadl pod štít.

„Dobře, víme, že kámen to rozpustí, ale co třeba železo?“ uvažuje Arnošt.

„Přineste sem železnou rouru!“ velí všem.

Dali rouru přes štít. Tavila se, ale pomalu. Někdo se musel obětovat, nikomu se nechtělo, ale nakonec se obětoval Čenda a skočil rourou pod štít. Po půl hodině se štít jako kouzlem rozevřel na všechny strany, tím odhrnul všechnu hlínu kolem. Pod štítem byly schody, po kterých Tonička a její kamarádi sešli dolů, pod úroveň štítu. Tam už na ně čekal Čenda. Když už byli všichni dole, Čenda řekl: „Toničko, měl jsem pravdu, kromě nás tu není nic živého.“

„Tak to tu ještě musíme prozkoumat!“ zavelela Tonička.

Prozkoumali všechny domy, zahrady, ale nikde nikdo. Zbývala jim prozkoumat už jenom jediná budova. Ta ale byla největší a nejstrašidelnější. Jak už ale určitě víte, Tonička se nebojí vůbec ničeho! Tak se tam vydali. Šli dlouhou chodbou, když vtom se z konce ozvalo: „Co tady děláte?!“

Ze tmy byly slyšet jenom kroky. Po rozsvícení se nakonec ukázalo, že to byl jenom starý pán.

„Co jsem říkala, Čendo?“ chlubí se Tonička, protože měla pravdu.

„Promiňte, nechtěl jsem vás vyděsit, ale pořád mě zajímá, co tady děláte, vy jste nez kameněli?“ ptá se pan Žába. „Aha, chápu, nevíte, kdo jsem. Tak dobře, začnu já. Dobrý den, děti, já jsem Josef Žába, ale říkejte mi klidně Josefe,“ povídá.

„Jsem starosta Žabákova, a kdo jste vy? Měl jsem za to, že všichni zkameněli,“ pokračuje.

„Já jsem Tonička, tohle je Čenda, Anička, Arnošt, Terežka a tohle jsou mí kamarádi,“ začala Tonička.

„Tak mi povězte, proč nejste zkameněli?“ ptá se pan Žába.

„To vám povíme, až nám řeknete, proč bychom zkameněli měli být,“ řekla Tonička.

„Dobře, budu vám vyprávět,“ řekl pan Žába a začal. „Všechno se to stalo před tisíci lety, tenkrát jsem byl ještě malý pulec. Najednou moje maminka začala křičet: „Pomoc, je tady žabodějnice!“ Vzala mě do náruče a začala znovu volat o pomoc. Ale už bylo pozdě. Všechny živé bytosti v Žabákově zkameněly. Ale díky tomu, že mě maminka držela v náruči, mně naopak kletba pomohla. Díky mírnému účinku kletby jsem nez kameněl, ale pomaleji stárnu. O pár let později jsem dokázal vynalézt nezničitelný štít, který měl Žabákov ochránit před potopou žabího světa, která přišla o sto let později. Vrstva písku a hlíny, co sem potopa přinesla, na štítu zůstala dodnes. A teď mi už povězte, proč tedy nejste zkameněli.“

Tonička začala povídat: „Ve škole jsme se učili o starém Žabákově, to nás motivovalo, abychom ho každý den po škole chodili zkoušet vykopávat. Jsme asi tři stá generace žab, mloků a ještěrek, žijících v novém Žabákově. Proto nejsme zkameněli.“

„Mohli bychom vám pomoci postavit starý Žabákov, jak se říká, na nohy?“ ptá se Čenda.

„Ano, ale je to složité, raději si vezměte nějaký papír na zapisování,“ informuje pan Žába.

Tonička si rychle běžela domů pro papír a tužku a rychlostí světla byla zpět.

„Takže si pište,“ říká pan Žába, „potřebujete: dvě dračí vejce z ostrova Tajemství, jeden varaní zub z města Plazov, posvátnou zlatou škebli ze Škeblí zátoky, dvacet tři černých růží ze státu Smutku, vzácný pozlacený rubín z dolu Bohatství a patnáct hracích kostek jiných barev ze světa Her.“

„Dobře, tak začneme dvěma dračími vejci z ostrova Tajemství!“ zvolala Tonička.

DEN ZRADY

Helena Čachotská, 14 let, povídka získala Čestné uznání ve II. kategorii 6. ročníku soutěže

Pamatuji si to jako dneska a asi i do konce života budu. Pokaždé, když zavřu oči, vidím před sebou ten den, kdy se můj život a život všech lidí ve městě Mariupol změnil k nepoznání. Seděla jsem ve svém pokoji, když.....

V bytě jsem bydlela se svou rodinou. Kdybych jim tak mohla říct, že je miluji nadevše, ale nikdo z nás v tu chvíli nevěděl, že se staneme centrem ruského ostřelování na civilisty. Je neuvěřitelné, co se tam za ty dva měsíce dělo a co se na jiných místech děje doteď.

Poprvé jsem uslyšela obrovské dunění letadel, stále se přibližovala, čím dál víc a víc, dokud bomba nedopadla přímo na náš dům. V tu chvíli jsem neměla ani čas na strach. Vše se stalo tak rychle, že jsem si

ani neuvědomovala, co se děje. Na chvíli jsem jen zavřela oči, protože jsem se udeřila do hlavy. Po slabé minutě mě však vzbudil velký tlak, a to na moje nohy. Až když jsem otevřela oči, zjistila jsem proč. Ležela jsem uvězněná pod sutinami našeho domu. Všude byl prach a špatně se dýchalo. Teprve teď mi začalo docházet, co se vlastně stalo a čeho jsme byli obětí. Jediné, co jsem měla na mysli, byla moje rodina. Takový strach o ně ani o někoho jiného jsem ještě nezažila. Nikde kolem mě nebyli. Snažila jsem se vymanit z těch těžkým sutin, ale bylo to nemožné. Nevím, jak jsem měla uchopit myšlenky, věděla jsem ovšem, že sama se odsud prostě nedostanu. Mnohokrát jsem volala o pomoc, můj hlas byl ale šokem ztracen. Neměla jsem žádnou naději.

Jen tak jsem tam ležela a přemýšlela nad tím, co se asi bude dít dál. Až po půl hodině jsem poprvé uslyšela nějaké hlasy. Prvně jsem poslouchala, jestli byly aspoň trochu povědomé nebo jestli mluvily stejnou řečí. Nezačala jsem křičet o pomoc, obávala jsem se následků. Mohli to být přece taky lidé, kteří mě nepřišli zachránit, ale zabít. Brzy jsem ale pochopila, že to byli naši sousedé. Myslím, že bydleli o patro pod námi s malou holčičkou, mohly jí být tak čtyři roky, možná míň. Zakřičela jsem, co nejvíce mi mé hlasivky dovolily. Nějakou dobu jim však trvalo, než mě našli. Dveře byly z části zasypané sutí, otevřít je nebylo vůbec lehké. Uviděla jsem tvář mého souseda hned poté, co otevřel. Zhrozila jsem se. Na obličejí měl mnoho krve a nohu měl omotanou kusem látky. Hned po něm jsem uviděla i svého otce. Přiběhl ke mně se slzami v očích a objal mě tak silně jako nikdy. Já byla taky moc ráda, že ho vidím v pořádku. Nikdy jsem si neuvědomila, jak moc ho miluji, dokud jsem ho skoro neztratila z očí. Jen z mého pohledu mohl vyčíst, na co jsem se chtěla zeptat. „Všichni jsou v pořádku,“ odpověděl na moji nevyřčenou otázku. Spadl mi kámen ze srdce. Jsou v pořádku. Stále dokola jsem si tu větu opakovala. Byla jsem za to vděčná.

Chvíli trvalo mě dostat ze sutin, ale povedlo se. Nohy byly na nějakých místech pohmožděné, ovšem to mě v tu chvíli vůbec nezajímalo. Objala jsem svého otce ještě jednou a plakala. Ze dveří jsem vycházela jako první. Na to, co jsem měla spatřit, jsem ale nebyla připravená. Celý byt, celý můj domov v troskách. Ve stropu byla obří díra, ze které padaly menší kusy zdí. Vždy, když máte strach, schováte se domů, tam je nejvíce bezpečno, ale co my? Kam se my máme schovat před strachem. Oba mě vyvedli ven z domu. Trvalo to déle, než jsem si myslela. Po cestě jsem zahledla několik mrtvol. Byly to i děti... Uvědomila jsem si, jaké jsem měla štěstí, že stále žiji. Tito lidé ho neměli a za to jsem se cítila hrozně. Jak mohou být Rusové tak krutí, nelidští? Zničit tolik životů, jen aby mohli mít o pár kilometrů větší území. Aby mohli mít větší moc. Je to odporné...

Teprve venku jsem ale viděla opravdovou škodu. Vše bylo v plamenech. Pravý roh budovy naprosto chyběl. Byl roztroušený po celé ulici. Stále jsem nemohla uvěřit, co vidím. Všude smutek a pláč. Naše město umírá.

To vše jenom kvůli jednomu člověku. Člověku, který nemá snad srdce. Nemůže si jen tak přijít a myslet si, že si vezme, co se mu líbí. Naše domovy, naše blízké, náš stát a my se mu budeme ještě klanět? Nedáme mu nic zadarmo. Budeme bojovat, i kdyby nás to mělo stát život. Vybral si špatnou zemi. My se nevzdáme, my jsme totiž Ukrajina...

PŘIDEJTE SE K NÁM

DĚTSKÉ DOPRAVNÍ HŘIŠTĚ BARTUŠKOVA UL., TŘEBÍČ

HODINY PRO VEŘEJNOST :
PONDĚLÍ + STŘEDA, 15.00-17.00

ZAHAJUJEME 3.DUBNA 2024

VSTUP ZDARMA!

S SEBOU: KOLO, KOLOBĚŽKU ČI JINÉ VOZÍTKO,
OCHRANNOU PŘILBU; DĚTI MUSÍ MÍT DOPROVOD

PŘIJĎTE TRÉNOVAT OVLÁDÁNÍ JÍZDNÍHO KOLA I
JÍZDU DLE PRAVIDEL
ČEKÁJÍ VÁS ZNAČKY, KŘÍŽOVATKY, SEMAFORY,
ŽELEZNIČNÍ PŘEJEZD A NOVÍ KAMARÁDI !

PŘIPRAVUJEME PRO VÁS OBLÍBENÉ PROGRAMY :

- 10.4. JÍZDA ZRUČNOSTI
- 15.5. UJÍZDÍME NA KOLEČKÁCH
- 5.6. DÁVEJ BACHA!
- 26.6. HURÁ, PRÁZDNINY!
- 11.9. ZAHRADNÍ HRY MEZI PANELÁKY
- 18.9. CYKLOŠNECI
- 25.9. SPORTOVNÍ ODPOLEDNE
- 2.10. KOLEČKOVÝ TRIATLON
- 23.10. PODZIMNÍČCI

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE TŘEBÍČ
VÁS ZVE NA VÝTVARNÉ TVOŘENÍ

SVĚT VE SKLE

19.4.
2024

300,-Kč

Rádi se vrátíte do světa pohádek, příběhů, kde jsou malinké domečky, stromky i květy.....přijďte si vyrobit malý svět, který si uchováte ve skleněné baňce. Připravíme Vám vše potřebné... skleněnou baňku, mech, rostliny, domečky, květy....vytvoříte si svůj malý vlastní svět, který si ihned odnesete domů.

Místo : DDM, Tomáše Bati 1084
Čas: od 16.00 hod.

Přihlášky a bližší informace:
Kateřina Kliková: klikova@ddmtrebic.cz; 604662144

DDM TŘEBÍČ POŘÁDÁ

Den Země se zvířátky

Pondělí 22. dubna 2024

14:30 – 17:00

V Zookoutku DDM Třebíč v Borovině

Vyrábění

Soutěže

Drobné hry

Prohlídka
Zookoutku

Vstup zdarma.

Kontakt: Romana Svobodová (604 116 539, svobodova@ddmtrebic.cz)

WWW.DDMTRECIC.CZ

Spolufinancováno
Evropskou unií

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

ČARODĚJNICKÁ PŘÍPRAVKA

26. 4. 2024

15:00 – 17:00

Před Zookoutkem DDM Třebíč v Borovině

Zajímavé hry pro děti

Vystoupení tanečních skupin

Opékání špekáčků (vlastní)

Odměna za každou masku

Vstup zdarma

Kontakt: Romana Svobodová (svobodova@ddmtrebic.cz).

Více informací na WWW.DDMTRECIC.CZ

PŘIDEJTE SE K NÁM

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE TŘEBÍČ
VÁS ZVE NA TVOŘENÍ S BLANKOU

PLETENÍ Z PEDIGU

12. 4. 2024

Od 16:00

Přijďte si vyzkoušet práci s pedigem. Bude pro Vás připravena široká škála materiálu - barevný pedig, korálky, dna - na příborník, košíček, tužkovník, tác a spoustu dalšího.

Místo: DDM Třebíč, T.Bati 1084

Čas: od 16.00 hod.

Cena dle použitého materiálu (košíček 150,- příborník 260,- tužkovník 150,-)

Přihlášky a bližší informace:

Lenka Sochorová : sochorova@ddmtrebic.cz , mobil : 721 300 052

Inspirace : facebook – Košíky Blanka

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE TŘEBÍČ
VÁS ZVE NA VÝTVARNÉ TVOŘENÍ

Jarní věnec pro divoženky

25. 4.
2024

500,- Kč

Přijďte si vyrobit přírodní věnec. Je krásný na hlavě i na stole. Použitý materiál: stabilizované rostliny

Místo: DDM Třebíč, T.Bati 1084

Čas: od 16.00 – 19.00 hod.

Počet míst je omezen

Informace a závazná přihláška:

Editt : whatsapp: 736 204 647, email : petru.e@email.cz

VĚDA

TÝDEN ZÁBAVY S VĚDOU A TECHNIKOU
FORMOU PŘÍMĚŠTSKÉHO TÁBORA
V DDM TŘEBÍČ

PRO ÚČASTNÍKY
VE VĚKU 9 - 18 LET

CENA 2.800 Kč

OD PONDĚLÍ 22. 7.
DO PÁTKU 26. 7. 2024
OD 8:00 DO 18:00 HODIN

Týden povídaní, pokusů, workshopů, besed
a také řada oddechových aktivit podle toho,
které programy si sami vyberete

Cena zahrnuje oběd, svačinu a pitný režim

PŘIHLÁŠENÍ: DDMTREBIC.CZ - PŘÍMĚŠTSKÉ
TÁBORY - VĚDA

POHÁDKOVÁ VZPOURA

26. - 28. 4. 2024

7 - 12 let

470 Kč

Turistická základna
Naloučany

Z obrazovek zmizely veškeré pohádky!
Proslychá se, že za to můžou nespokojené
pohádkové postavy a bytosti.
Voláme všechny milovníky pohádek, animáků
a jiných fantastických příběhů na pomoc!
Musíme zjistit, co se to děje a vrátit pohádky
zpět na naše obrazovky!

Víkend pro úplně nezkušené i ostřílené táborníky.
Společně všichni zažijeme spoustu dobrodružství a hlavně si odvezeme
hodně zážitků a poznáme nové kamarády.

Akci pořádá Klub Hrádek pod záštitou DDM Třebíč

www.ddmtrebic.cz

Podporováno z programu Přátelé je už... v spolupráci s partnery Město Třebíč a Městská knihovna Třebíč, učebnice a Město Třebíč

